

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 58

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΦΟΥ ΛΕΗΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΦΟΥ ΛΕΗΤ. 25

Τιμή συνδρομής δια τὸ Ἐξωτερικὸν Δραχ. 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν, δια τὸ Ἐξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος.
Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 22 Φεβρουαρίου 1876.

ΠΥΡΛΑΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ὁ «Ἀσμοδαῖος» σαφῶς ἤδη ἐξηγήθη πρὸς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ, ὅτι ἐννοεῖ τότε μόνον τὰ γελά, ὅσα κίς ἔχῃ ἕρξιν νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν λευκότητα τῶν ὀδόντων του.

Σήμερον ὁμῶς, εἴτε ἐνεκα τῆς στερήσεως τῶν διασκευῶν τῆς Ἀποκρέω, εἴτε ἐνεκα τῆς κρεμμυδοφαγίας, ἔχει ἀγέλαστον τὸ στόμα καὶ ἐρυθροὺς μᾶλλον τοὺς ὀφθαλμούς. Πένθιμον λοιπὸν συμφώνως πρὸς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἐκλέγει θέμα. Ἄν δέ τινες εὐρωσιν ἄνοστον τὸ παρατιθέμενον δελτίον, ἐνθυμιζόμεν αὐτοῖς ὅτι εὕρισκόμεθα ἐν ἡμέραις νηστείας καὶ νεροβράστου ὀρύζης.

Ἄδικον βεβαίως ἤθελεν εἶναι νὰ δοθῇ ἔκτακτος σημασία εἰς διορισμὸν, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ σκανδαλώδης, εἰς τὸπον ὅπου ἕκαστον ὑπουργεῖον, εὐθὺς ἅμα ἀνέλθῃ εἰς τὰ πράγματα, παραθέτει τοιοῦτους, ἐπίσης τακτικῶς ὡς παρατίθεται ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ τὸν ζῶμὸν τὸ κλασσικὸν ὀψάριον.

Καθὼς ὁμῶς τὸ ὀψάριον τοῦτο, ἀνοῦσιον ἔν καθ' ἑαυτὸ, ἀρύεται τὴν γεῦσιν του ἐκ μόνης τῆς σάλσας, οὕτω καὶ οἱ τοιοῦτοι διορισμοὶ, τὴν προξενουμένην ἐντύπωσιν χρωστοῦσιν εἰς μόνας τὰς συνοδευούσας αὐτοὺς περιστάσεις. Ὁ δὲ Πύρλας καθηγητῆς, παρετέθη ἡμῖν μετὰ σάλσας τοσοῦτον δριμυτίας, ὥστε πάντων ἐκάησαν αἱ γλῶσσαι καὶ ἐγένιναν οἱ στόμαχοι ἄνω κάτω.

Ἀφίνοντες λοιπὸν κατὰ μέρος τὸν προκειμένον ἰχθύα, ὁμοιάζοντα τοῖς κ. κ. Κυριακῶ, Τζιβανοπούλω καὶ Πυλα-

ρινῶ, ὅσον κέφαλος κεφάλω καὶ συναγρὶς συναγρίδι, ἐπιχειροῦμεν μόνον τοῦ ὄντως πρωτοφανοῦς αὐτοῦ ἀρτύματος τὴν χημικὴν ἀνάλυσιν.

Εἴτε εὐλόγως εἴτε ἀδίκως, πάντες μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ὑποδίκου συμμορίας, λησιμονήσαντες ὀδονηράν πείραν κατειχόμεθα ὑπὸ φαιδρῶν ἐλπίδων, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἤθελεν ὁμοιάσει τέλος πάντων κατὰ τὴν διοίκησιν τὰς ἄλλας χώρας τῆς μὴ βαρβάρου οἰκουμένης. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων αἰσθημάτων καὶ τοιούτων πόθων ἡ κοινὴ γνώμη ἐνεχείρισε τῷ σήμερον πρωθυπουργῶ δια τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς κ. Τρικούπη τὴν ἄφεσιν τῶν παρελθουσῶν ἀνομιῶν καὶ τὴν ἐξουσίαν. Ἐπὶ τοιούτων ἐλπίδων ἐκρινεν εὐλογον ὁ μάλις συγχωρηθεὶς νὰ ἐπιρρίψῃ ὡς παγερόν καταβράκτην τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Πύρλα.

Ὡς τὰ ἄστρα ἐν τῷ οὐρανῷ διαιροῦνται εἰς αὐτόφωτα καὶ εἰς ἀντανακλῶντα δάνειον φῶς, οὕτω καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγραμματοσύνη, ὅτε μὲν πρέπει νὰ φωτισθῇ διὰ τῆς λαμπάδος τῆς ἐπιστήμης, ἵνα γείνη ὀρατὴ, ὅτε δὲ ἀκτινοβολεῖ ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ αὐτῶν τῶν ἀμυήτων. Τῆς δὲ πυρλαϊκῆς ἀμαθείας ἡ αὐτόφωτος λάμψις προβαίνει μέχρι χρήσεως ἀπολύτου ἐνομαστικῆς.

Μέχρι τοῦδε ἡ παρ' ἡμῖν σίτισις δημοσίᾳ δαπάνη οἰκείων τῶν ὑπουργῶν ἀνικάνων καὶ ἀγραμμάτων ἦτο μὲν συνήθης καὶ γνωστὴ κατάχρησις, ἀλλ' οὐδεὶς ἀκόμη εἶχε τολμήσει ν' ἀναβιάσῃ αὐτὴν εἰς ἐπίσημον κυβερνητικὸν δόγμα. Τοῦτο ἐπραξεν ἐσχάτως αὐτὸς ὁ κ. Πύρλας δημοσιεύσας μετὰ παρρησίας καὶ ἐνυπογράφως ὅτι ὠφείλετο αὐτῷ ἀποζημιώσις ὡς σώσαντος διὰ θαύματος καὶ οἰκοτροφήσαντος στενὸν συγγενὴ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ὃν ἀποκαλεῖ δημιούργημά μου. Πιθανὸν νὰ ἦναι ἡ ἀπαίτησις αὕτη δικαία, ἀλλὰ πρὸς ἱκανοποίησιν αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ὁ δημιουργὸς νὰ δημιουργηθῇ ὑπερ

αὐτοῦ ἔδρα εἰδικῆς θαυματουργίας, οἷαν κατεῖχεν ὁ Βόσκος ἐν Γαλλίᾳ.

Κατ' ἀρχαίαν χριστιανικὴν παράδοσιν, διασωθεῖσαν ὑπὸ τῶν πρώτων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ὑπερτάτης κρίσεως ὁ μέγας δικαστής, πρὶν καταδικάσῃ τὸν ἀμαρτωλὸν θέλει ἀποτείνει αὐτῷ τελευταίαν ἐρώτησιν: «*Ἄνθρωπε μήπως δὲν εἰδοποιήθης ὅτι ἡμῶν «ταρες οὕτω πρᾶττων».* Ἄν τοιοῦτον ἐρώτημα ἀποταθῇ εἰς τὸν ἀναδείξαντα τὸν ἀξιοτίμον κ. Πύρλαν ἀπὸ θαυματοποιοῦ καθηγητῆν, οὗτος ἐξ ἄπαντος θέλει ἀπαντήσῃ: «*Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν ἐξεγερθῆ ἅπας ὁ τύπος «ἐνὶ στόματι κατεκραύγαζε» τὸ Πανεπιστήμιον μὲ καθι- «κέτευσε νὰ φεισθῶ τῆς ὀλίγης τιμῆς, ἥτις τῷ ἀπέμεινε» «οἱ συνάδελφοί μου κ. κ. Κοντόσταυλος καὶ Καραϊσκάκης «διέβρῆξαν τὰ ἱμάτιά των. Τὴν εἰσαγωγὴν ἐκεῖ τοῦ θαυ- «ματουργοῦ ἐθεώρουν ἐγὼ αὐτὸς τόσον τερατώδη, ὥστε «ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας διέψευδον τοῦτο ὡς στυγε- «ρὰν συκοφαντίαν. Ἐν γνώσει λοιπὸν καὶ πεποιθήσει «κατέφερα τὸ δεινότερον ἀφ' ὅσα ὑπέστη ποτὲ βραπίσματα «ἡ κοινὴ γνώμη. Τοῦτο δὲ ἐπραξά οὐχὶ μόνον χάριν «οἰκογενειακοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ καὶ διὰ ν' ἀνορθώσω «τὴν κλονισθεῖσαν ἐκ τῆς τελευταίας ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως «καὶ τῶν αἰρετικῶν θεωριῶν τοῦ κ. Τρικούπη θεμελιώδη «πολιτικὴν ἀρχὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ συμμάχου μου, ὅτι δηλαδὴ «ὁ τόπος ἀνήκει οὐχὶ εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' εἰς τοὺς κατὰ και- «ροὺς πρωθυπουργοὺς του, ἀποκτήσαντας ἐκ μακρᾶς «ἐπικαρπίας τὸ δικαίωμα νὰ βόσκωσιν ἀνενοχλήτως «ἐν τῷ ἀγρῷ τούτῳ τοὺς Πύρλας καὶ τοὺς Γαρδελίνους «των. Πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ τι- «μωρίαν τῶν ἀμφισβητούντων τὸ ὑπουργικὸν νόημα, «ἂν δὲν ἀρκῆ τοῦ Πύρλα ὁ διορισμὸς, ἔχω ἀκόμη ἐν τῇ «μάνδρᾳ μου καὶ Πιτάκας μάρμους, καὶ πρέσβεις Ζη- «νοπούλους, καὶ ἄλλους τοιούτους ὅσοι χρειάζονται ἵνα «πεισθῶσι καὶ οἱ μᾶλλον δῦσπιστοι ὅτι ἰδιόκτητόν μου «λειβάδιον εἶναι ἡ συνταγματικὴ Ἑλλάς».*

Ἡ τοιαύτη γλῶσσα δύναται νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς πολλοὺς, ἡμεῖς ὅμως ὁμολογοῦμεν ὅτι μυριάκις λογικώτεραν καὶ ἀξιοπρεπεστέραν εὐρίσκομεν αὐτὴν τῆς τῶν κ. κ. καθηγητῶν τοῦ Πανεστημίου, οἵτινες χθὲς μὲν ἐκραύγαζον ὅτι σύσσωμοι εὐθὺς θέλουσι παραιτηθῆ ἂν ἐκπυρλαισθῇ τὸ Πανεστημιον' σήμερον δὲ «*ὅτι φοβούνται μὴ ἡ παραί- «τησις αὐτῶν κλονίσῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν τάξιν.*» Ἐν ἄλλοις λόγοις ὅτι ἐξ ἄγαν πατριωτισμοῦ ὑπομέ- νουσι βραπίσματα, ἐμπτυσμοὺς καὶ Πύρλας συναδέλφους. Περὶ τῆς τοιαύτης ἀνοχῆς οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν ἐνθυμούμενοι: ὅμως τί ἔλεγον οἱ κ. κ. καθηγηταὶ τὴν προτεραίαν ἀκόμη τοῦ διορισμοῦ, συμβουλευόμεν αὐτοῖς, ὅταν παρουσιασθῇ μετ' ὀλίγον ὁμοία περίστασις, ἀντὶ φωνῶν καὶ ἐπιδείξεων, νὰ μελετήσωσι μᾶλλον τὴν πρὸς χρῆσιν αὐτῶν τροποποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ «*Ἀσμοδαίου*» δημῶδη παροιμίαν

Λάλει ὡς σιωπήσων.

Θ.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ οἱ μὲν ἀπλοῖ ἄνθρωποι λέγουν δός μου ἕνα ποτήρι νερό, οἱ δὲ καλῶς ἀνατεθραμμένοι ὑψηλοτέρως τάξεως: *ἐὰν ἦναι δυνατὸν, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσητε ἕνα ποτήρι νερό.* Καὶ ἡ μία φράσις ὅμως καὶ ἡ ἑτέρα τὸ αὐτὸ σημαίνει. Οὕτω καὶ ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἐπανειλημμένως ἐξετασθεὶς εἰς τὸ Εἰδικὸν Δικαστήριον ἀντὶ ἀποτόμως νὰ καταθέσῃ εἴπα κλέπτας τοὺς κατηγορουμένους ὑπουργοὺς, ἐπῆρε χρήματα ὁ Νικολόπουλος, λέγει ἐπιχαρίτως πιθαρὸν νὰ εἴπα τοιαύτην τετὰ λέξιν, πιθαρὸν νὰ ἐπῆρε χρήματα ὁ Νικολόπουλος. Καὶ αἱ δύο ὅμως φράσεις τὸ αὐτὸ σημαίνουσι καὶ κακῶς τινες εἶπον ὅτι ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ μεσίτης τῶν ἀρχιερέων ἦ, κατὰ τὸν κ. πρόεδρον, ὁ εἰδικὸς εἰς αὐτὰ κ. Οἰκονομόπουλος ἀπεδείχθη ἐσχάτως ὅτι τόσον πολὺ εἰργάζετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε καὶ ἐν τῷ τῆς ἀμάξης ἀσθμαίνων ἐφαίνετο.

Τὸ ἐξῆς γεγονός ἀναφέρομεν μεγίστην σχέσιν ἔχον μετὰ τὴν ἐκδικαζομένην σπουδαίαν ὑπόθεσιν:

Πρόεδρος. Διατί δὲν ἔρχεσαι νὰ πουλήσῃς καὶ ἐδῶ γούνας ὅπου κάμνει περισσότερο κρῶ ἀπὸ τὰς Καλάμας; Μάρτυς. Ἐδῶ, κύριε πρόεδρε, εἶναι ἄλλοι τρεῖς γουναράδες, τί νὰ κάμω κ' ἐγὼ ἐδῶ. Νὰ γίνουμε τέσσαρες; ΚΛΑΟΜΟΙΡΗΣ.

Ἐν Μαρόκκῳ, τῇ 19 Φεβρουαρίου 1876.

«*Κύριε Ἀσμοδαῖε,*» Ἴδον εἰς τὸ τελευταῖόν σου φύλλον ὅτι ὁ Ἐμίρης μας διώρισε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μαρόκκου μίαν ἔδραν διακομωδῆσεως τῆς ἰατρικῆς. Διατρίβων εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ ἔχων μέγα ἀξίωμα, εὐρίσκομαι εἰς θέσιν νὰ σὲ πληροφορήσω ἀκριβῶς τί ἔπραξεν. Ὁ Ἐμὴρ ἀλ Μουμενίρ, ἥτοι κύριος ἀπόλυτος τῶν πιστῶν, διώρισε πρὸ